

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 16 Νοεμβρίου 1896

Ἔτος 18ον.—Ἀριθ. 46

ΚΑΣΚΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 353)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

ΤΟ ΤΕΡΜΑ ΑΛΛ' ΟΧΙ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ
ΤΟΥ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ

Τοιαύτη μυστρά μηχανορραφία ἐμελεῖτο κατὰ τοῦ κόμητος Ναρκίνης καὶ τῆς οἰκογενείας Κασκαμπέλ. Καὶ τοῦτο, καθ' ἣν στιγμὴν μετὰ τόσους κόπους καὶ κινδύνους, τὸ μακρὸν ταξίδιον ἐπρόκειτο νὰ λήξῃ αἰσίως. Μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας ἀκόμη θὰ διέβαινον τὰ Οὐράλια, ἐκεῖθεν δὲ ἡ «Εὐδρομος Οἰκία» δὲν εἶχε νὰ διατρέξῃ περισσοτέρας ἀπὸ ἑκατὸν λεύγας, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Πέρμον.

Ὡς γνωρίζομεν ἤδη, ὁ Κασκαμπέλ εἶχε σκοπὸν νὰ παραμείνῃ ἀρκετὰς ἡμέρας εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν, διὰ νὰ ἡμπορῇ ὁ κ. Σέργιος νὰ μεταδίδῃ κάθε νύκτα εἰς τὴν ἑπαυλιν τῆς Βάλσκας χωρὶς κίνδυνον ἀναγνωρίσεως. Ἐκεῖθεν κατὰ τὰς περιστάσεις, ἡ θὰ ἔμενεν εἰς τὴν πατρικὴν ἑπαυλιν, ἡ θὰ ἠκολούθει τοὺς φίλους τοῦ μέχρι Γαλλίας.

Ναί· ἀλλ' ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ὁ κ. Σέργιος θὰ ἔμενεν εἰς τὸ Πέρμον, ἔπρεπε νὰποχωρισθοῦν τῆς Καγέτης διαπαντός...

Αὐτὸ κατελύπει καὶ ἐστενοχῶρει προπάντων τὸν Γιάννην. Τὴν πρωίαν ἐκείνην, πλέον λυπημένος παρά ποτε, ὅταν εἶδε τὴν Καγέτην τόσον ὠχρὰν καὶ ἐξηντηλημένην, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐρυθροὺς ἀπὸ τὴν ἀγρυπνίαν, τὴν ἠρώτησε:

«Τί ἔχεις, Καγέτη;

— Δὲν ἔχω τίποτε, Γιάννη.

— Μὰ πῶς! ἐσὺ φαίνεσαι ἄρρωστη!

Πρέπει νὰ ἔκλauseς πολὺ καὶ νὰ μὴν ἐκοιμήθηκες διόλου.

— Εἶνε ἀπὸ τὴ χθεσινὴ κακοκαιρία. Δὲν ἡμπόρεσα νὰ κλείσω μάτι ὅλην τὴν νύκτα.

— Σ' ἐκούρασε πολὺ αὐτὸ τὸ ταξίδι...

— Ὅχι, Γιάννη! Εἶμαι δυνατὴ καὶ συνειθισμένη εἰς τὰς ταλαιπωρίας. Δὲν εἶνε τίποτε· θὰ περάσῃ καὶ αὐτὸ.

— Ἀ, ὄχι, Καγέτη. Κάτι ἔχεις!

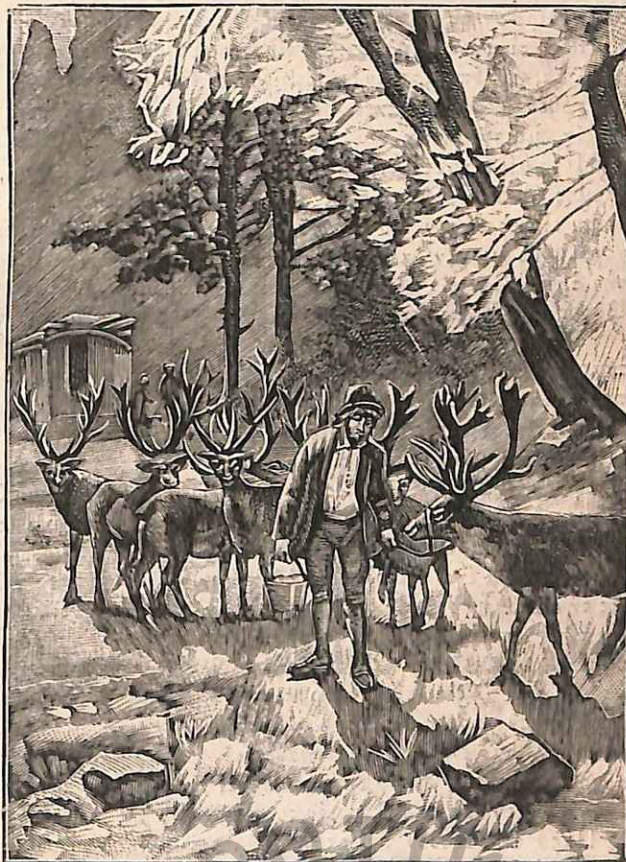
— Δὲν ἔχω τίποτε, Γιάννη.»

Καὶ ὁ Γιάννης δὲν ἐπέμεινε περισσότερον.

Βλέπουσα τὸν νέον τόσον λυπημένον, ὀλίγον ἔλειψε νὰ τῷ τα εἶπῃ ὅλα ἡ Καγέτη. Τῇ ἐφαίνεται ἄσχημον νὰ ἔχῃ μυστικὸν ἀπὸ αὐτόν... Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸν ἤξευρε τολμηρὸν καὶ παράφορον, ἐφοβεῖτο μήπως δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ κρατηθῇ ἀπέναντι τοῦ Ὀρτικ καὶ τοῦ Κίρσεφ Μίαν δὲ παραφορὰν ἀσύνετον ὁ κόμης Ναρκίνης θὰ ἐπλήρωνε πιθανῶς μὲ τὴν ζωὴν του. Δι' αὐτὸ ἡ Καγέτη ἐσιώπησε.

Ἐν τούτοις, ἄρ' οὐ ἐσκέφθη ἐπὶ πολὺ, ἀπεφάσισε νὰνακοινώσῃ τὰ πάντα εἰς τὸν Κασκαμπέλ. Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ τὸν ἴδῃ καὶ νὰ τῷ ὁμιλήσῃ κατὰ μόνας, τοῦτο δὲ θὰ ἦτο δύσκολον κατὰ τὴν διάβασιν τῶν Οὐράλιων, διότι ὁ Ὀρτικ καὶ ὁ Κίρσεφ δὲν ἔπρεπε νὰ ἐννοήσουν καὶ νὰ ὑποπτευθοῦν τίποτε. Ἀλλως τε δὲν ὑπῆρχε μεγάλη βία, διότι οἱ κακοῦργοι δὲν ἐσκόπευον νὰ κάμουν τίποτε πρὸ τῆς ἀφίξεως τῆς οἰκογενείας Κασκαμπέλ εἰς Πέρμον. Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὑποπτευθοῦν τίποτε, ἐφ' ὅσον ὁ Κασκαμπέλ καὶ οἱ περὶ αὐτὸν θὰ ἐξηκολούθουν νὰ φέρονται πρὸς αὐτοὺς ὅπως καὶ ἀνέκαθεν. Καὶ μάλιστα, ὅτν ὁ κύριος Σέργιος ἔμκθεν ὅτι ὁ Ὀρτικ καὶ ὁ Κίρσεφ θὰ τοὺς συνάδευαν μέχρι Πέρμου, ἐξεδήλωσε ζωηροτάτην εὐχαρίστησιν.

Τὴν ἐβδόμην πρωϊνὴν ὥραν—7 Ἰουλίου,—ἡ «Εὐδρομος Οἰκία» ἐξεκίνησε. Μετ' ὀλίγον συνήντησαν τὰς πρώτας πηγὰς τοῦ ποταμοῦ Πετχόρα, τοῦ ὁποῦ ὁ πόρος ἐκεῖνος φέρει τὸ ὄνομα. Ἐκεῖθεν τῆς ὁροσειρᾶς, γινόμενος εἰς τῶν μεγαλητέρων ποταμῶν τῆς βορείου Ρωσ-

«Ὁ Μακρολέεας παρέλαβε τοὺς ρένους.» (Σελ. 362 στήλ. 6'.)

σίας, ὁ Πετχόρας ἐκβάλλει εἰς τὴν Βόρειον Θάλασσαν μετὰ ροὴν τριακοσίων πενήτηνonta χιλιομέτρων.

Εἰς τὸ ὕψος ἐκεῖνο ὁ Πετχόρας δὲν ἦτο ἀκόμη παρὰ εἰς ἀπλοὺς χεῖμαρρος, ρέων διὰ κοίτης φαργγώδους καὶ ἀνωμαλοῦ, ἐν μέσῳ δρυῶν, σημιδῶν καὶ πευκῶν. Ἦρκει νὰκολαυθῇ τις τὴν ἀριστερὰν ὄχθην, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἐξοδὸν τοῦ στενοῦ. Μὲ τινὰς προφυλάξεις ἀναγκαίας διὰ τὰς πολὺ ἀποτόμους καταφερείας, ἡ κατάβασις θὰ ἐγίνετο ταχέως καὶ ἀσφαλῶς.

Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ Καγέτη δὲν εὗρεν εὐκαιρίαν νὰ ὁμιλήσῃ ἰδιαιτέρως πρὸς τὸν Κασκαμπέλ. Ἀλλως τε, καθὼς ἐβλεπε, δὲν ἐγίνοντο πλέον οὔτε μυστικά ὁμιλία μετὰ τῶν δύο ρώτων, οὔτε ὑποποτι ἀπουσίαι κατὰ

τάς ώρας τῆς σταθμεύσεως. Ἀλλὰ τώρα πρὸς τί; Βεβαίως οἱ συνόνοχοι των θὰ εἶχον προπορευθῇ καὶ θὰ τους ἐπερίμενον εἰς τὸ Πέρμον.

Τὴν ἐπομένην ἔκαμαν λαμπρὰν πορείαν. Τὸ στενὸν ἐγένετο ὁλονὲν πλατύτερον καὶ ἡ ἀμαξὰ διήρχετο εὐκολώτερον. Ἡκούετο μυκώμενος ὁ Πετχόρας ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς βραχώδους του κοίτης. Ἡ τοποθεσία ὀλιγώτερον ἀγρία τώρα, ἦτο καὶ ὀλιγώτερον ἐρημος. Συνήντων ἄλλ' ὅδον ἐμπόρους μεταβαίνοντες ἐξ Εὐρώπης εἰς Ἀσίαν, μὲ τὸ δέμα ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ τὴν σιδηρὰν ράβδον ἀνὰ χεῖρας· συνήντων ὁμάδας μεταλλευτῶν, οἱ ὅποιοι μετέβαινον εἰς τὰ μέταλλεα, ἢ ἐπέστρεφον. Ἐφαίνοντο δὲ μακρόθεν, ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἀγροκήπια ἢ χωρία, μικρὰ ἀκόμη καὶ ἀσήμαντα.

Μετὰ μίαν νύκτα ἀναπαύσεως, ἡ Αὐδρομὸς Οἰκία» ἐφθασε περὶ τὴν μεσημβρίαν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ στενοῦ τοῦ Πετχόρας. Τὸ μικρὸν κερδάνιον, διασχίσαν τὴν ὁροσειρὰν τῶν Οὐραλίων, ἐπάτει τὸ ἔδαφος τῆς Εὐρώπης.

ὑπελείποντο ἀκόμη τριακόσια πενήκοντα βέρστικ—ἐκατὸν λεῦγαι περίπου· διανοομένου δὲ καὶ τοῦ τελευταίου τούτου διαστήματος «τὸ Πέρμον θὰ περιελάμβανε μίαν ἀκόμη οἰκίαν καὶ μίαν οἰκογένειαν ἐντὸς τῶν τειχῶν του» ὡς ἔλεγεν ὁ Κασκαμπέλ.

«Εἶδατε τί ὠραία; προσέθετε. Δὲν σὰς το ἔλεγα ἐγὼ ὅτι ὅλαι αἱ ὁδοὶ ἄγουν εἰς τὴν Ρώμην; Νά· ἀντὶ νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν Ρωσσίαν ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέρος, ἐφθάσαμεν ἀπὸ ἐκεῖνο· καὶ τί μας μέλει, ἂν οὐ ἡ Γαλλία εἶνε τόσῳ κοντά!»

Ὁλίγον ἀκόμη καὶ ὁ λαμπρὸς Κασκαμπέλ θὰ ἔλεγεν ὅτι ἐφθασε μέχρ' αὐτοῦ ὁ ἀγρὸς Νορμανδίας καὶ ὅτι τὸν ἀνεγνώριζεν ἀπὸ τὸ θαλάσσιόν του ἄρωμα!

Παρὰ τὴν ἔξοδον τοῦ στενοῦ εὕρισκετο μικρὸν χωρίον ἀποτελούμενον ἀπὸ πεντηκοντάδα οἰκιῶν καὶ ἐκατοντάδας τινὰς κατοικίων.

Ἀπεφασίσθη νὰ σταθμεύσουν ἐκεῖ μέχρ' ἡ ἐπομένης, διὰ νὰ κάμουν καὶ ὀλίγας προμηθεΐας· μετὰ τῶν ἄλλων, τεύου, ἀλεύρου καὶ ζαχαρέως.

Συγχρόνως ὁ κύριος Σέργιος καὶ ὁ Γιάννης ἠδυνήθησαν νὰ προμηθευθῶσι μολυβδόν, πυρίτιδα, καὶ νὰνανεώσουν τὰ πολεμοφόδια, τῶν ὁποίων ἐστεροῦντο καθ' ὁλοκληρίαν.

Καὶ ὅταν ἐπέστρεψαν, αὐτὰ τώρα, κυνῆγι πού θὰ πάη καπνός, φίλε μου Γιάννη! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Σέργιος. Πηγαίνομεν;

— Ἀφ' οὗ το θέλετε! ἀπεκρίθη ὁ Γιάννης, κατὰ καθήκον μᾶλλον ἢ ἀπὸ εὐχαρίστησιν, διότι ἡ ἰδέα τοῦ προσεχοῦς χωρισμοῦ τον ἔκαμνε τόσῳ μελαγχολικόν, ὥστε τώρα πλέον δὲν τον νῦχαρίσκει τίποτε.

«Μᾶς συνοδεύεις, Ὁρτικ; ἠρώτησεν ὁ κ. Σέργιος.

— Εὐχαρίστως! ἀπεκρίθη ὁ ναύτης. — Φέρετέ μου καλὸ κυνήγι, κ' ἐγὼ θὰ σας κάμω ἓνα λαμπρὸ γεῦμα, εἶπεν ἡ Κορνηλία.

— Ἀδὲς μοι πᾶν στῶ καὶ τὰν γᾶν κινήσω! ἀπεκρίθη ὁ Γιάννης μειδιῶν.

Μόλις ἦτο δύο μετὰ μεσημβρίαν· εἶχον λοιπὸν ἀρκετὸν καιρὸν διὰ κυνήγιον, τὸ ὁποῖον προοιωνίζετο ἄφθονον εἰς τὰ πυκνὰ δάση τῆς περιοχῆς. Ὁ κ. Σέργιος, ὁ Γιάννης καὶ ὁ Ὁρτικ ἀνεχώρησαν, ἐνῶ ὁ Κίρσεφ καὶ ὁ Μακρολέλεκας ἀνέλαβον νὰ ἐτοιμάσωσι τὰ τῆς σταθμεύσεως καὶ νὰ περιποιηθῶν τὰ ζῶα.

Ὁ Μακρολέλεκας παρέλαβε τοὺς ρένους καὶ τοὺς ἐγκαθίδρυσεν μετ' ὀλίγον ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν δένδρων, ἐντὸς χλοεροῦ λειβαδίου, ὅπου ἠδύνατο νὰ βοσκήσουν μὲ ὅλην τὴν ἡσυχίαν.

Ἐν τῇ μετὰ τὴν Κορνηλία ἐξεκίνησε διὰ τὴν Αὐδρομὸς Οἰκίαν» ὅπου πάντοτε ὑπῆρχεν ἐργασία.

— Ἐλα; πᾶμε, Ναπολέαινα!

— Ἐρχομαι, μητέρα.

— Καὶ σύ, Καγέττη.

— Ἐφθασα, κυρία Κασκαμπέλ!

Ἡ Κορνηλία καὶ ἡ Ναπολέαινα ἐπροπορεύθησαν. Ἡ Καγέττη ἔμεινεν ὀπίσω μὲ τὸν Κασκαμπέλ. Ἰδοὺ εὐκαιρία διὰ νὰ τῷ ὁμιλήσῃ.

— Κύριε Κασκαμπέλ; εἶπε διευθυνθεῖσα πρὸς αὐτόν.

— Τί θέλεις, ἀγάπη μου;

— Ἡθελα κάτι νὰ σας πῶ.

— Νά μου πῆς;

— Μάλιστα· ἓνα μυστικόν...

— Μυστικόν;

Καὶ ὁ Κασκαμπέλ ἐσκέφθη: «Τί νὰ τρέχῃ ἀρά γε; Μήπως θέλῃ νὰ μου πῇ τίποτε γιὰ τὸ Γιάννη μου;»

Ἀφ' οὗ ἐπροχώρησαν ὀλίγα βήματα κατὰ μόναν—ἡ Κορνηλία καὶ ἡ Ναπολέαινα εἶχον ἤδη εἰσελθῇ εἰς τὴν Αὐδρομὸς Οἰκίαν, — ὁ Κασκαμπέλ ἠρώτησε:

— Λοιπὸν τί με θέλεις, μικροῦλά μου; Διατί τόση μυστικότης;

— Κύριε Κασκαμπέλ, ἀπεκρίθη ἡ Καγέττη, τρεῖς ἡμέρας τώρα ζητῶ νὰ σας ὁμιλήσω ἰδιαιτέρως, χωρὶς νὰ μας ἀκούσῃ, οὔτε νὰ μας ἰδῇ κανεὶς.

— Εἶνε λοιπὸν πολὺ σοβαρὸν αὐτὸ που θὰ μου πῆς;

— Κύριε Κασκαμπέλ, γνωρίζω ὅτι ὁ κύριος Σέργιος ὀνομάζεται κόμης Ναρκίνης.

— Μπᾶ! τὸ ἤξεύρεις; ἀνέκραξεν ὁ Κασκαμπέλ. Καὶ πῶς το ἔμαθες;

— Ἀπὸ κάτι ἀνθρώπους πού σας ἠκούσαν ἐνῶ συνωμιλούσατε ἓνα βράδυ μὲ τὸν κύριον Σέργιον... εἰς τὸ Μουζή...

— Εἶνε δυνατόν;

— Αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἤ-

κουσα ὕστερα κ' ἐγὼ νὰ ὁμιλοῦν κρυφὰ γιὰ τὸν κόμητα Ναρκίνην καὶ γιὰ σὰς...

— Ἔτσι εἰ; Καὶ ποῖοι εἶνε αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι;

— Ὁ Ὁρτικ καὶ ὁ Κίρσεφ.

— Πῶς; ξεύρουν λοιπόν;

— Μάλιστα, κύριε Κασκαμπέλ. Ἡ ξεύρουν ἀκόμη ὅτι ὁ κύριος Σέργιος εἶνε πολιτικὸς κατάδικος καὶ ὅτι ἐπιστρέφει κρυφὰ εἰς τὴν Ρωσσίαν διὰ νὰ ἰδῇ τὸν πατέρα του, τὸν πρίγκηπα Ναρκίνην!

Κατάπληκτος ὁ Κασκαμπέλ, δι' ὅσα ἤκουσεν ἀπὸ τὴν Καγέττην, ἀπέμεινε μετ' ἐκστασίας βραχίονας καὶ μετ' ὁρμήναι. Κατόπι σκεφθεὶς,

— Λυποῦμαι πολὺ πού ὁ Ὁρτικ καὶ ὁ Κίρσεφ γνωρίζουν αὐτὸ τὸ μυστικόν, εἶπεν. Ἀλλά, μὴ φορὰ πού τοὺς το ἐφάνερωσεν ἡ τύχη, εἶμαι βεβαίως ὅτι δὲν θὰ το προδώσουν.

— Ὅχι! τὸ μυστικόν αὐτὸ δὲν το ἔμαθαν κατὰ τύχην, εἶπεν ἡ Καγέττη· καὶ θὰ το προδώσουν.

— Πῶς! τίμοι ναῦται σὰν κ' αὐτοὺς...

— Κύριε Κασκαμπέλ, ὑπέλαβεν ἡ Καγέττη· ὁ κόμης Ναρκίνης διατρέχει τὸν ἔσχατον κίνδυνον...

— Δηλαδή;

— Ὁ Ὁρτικ καὶ ὁ Κίρσεφ εἶνε δύο κακούργοι, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν μέρος τῆς συμμορίας τοῦ Κάρκωφ. Εἶνε ἐκεῖνοι οἱ ἴδιοι πού ἀπεπειράθησαν νὰ δολοφονήσουν τὸν κόμητα Ναρκίνην εἰς τὰ σύνορα τῆς Ἀλάσκας. Ἀπὸ τὸ Πορτ-Κλαράνς ἐμβῆκαν εἰς πλοῖον διὰ νὰ περάσουν εἰς τὴν Σιβερίαν καὶ ἐναυάγησαν εἰς τὰς νήσους Λιακχῶφ, ὅπου τοὺς ἀπηντήσαμεν. Θὰ ζήτησουν ἀπὸ τὸν κόμητα Ναρκίνην ἐν μέσῳ τῆς περιουσίας του καὶ ἂν τοὺς το ἀρνηθῇ, θὰ τον προδώσουν. Καὶ τότε ἀλλοίμονον! ὁ κύριος Σέργιος θὰ καταστραφῇ... ἴσως δὲ καὶ σεῖς μαζί του.

Ἐνῶ ὁ Κασκαμπέλ, κατάπληκτος ἐκ τῆς ἀποκαλύψεως, ἐσιώπα, ἡ Καγέττη, τῷ διηγήθη τὰ πάντα. Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, τῷ εἶπεν. οἱ δύο ναῦται ἐκίνησαν τὴν δυσπιστίαν της. Ἡ φωνὴ τοῦ Κίρσεφ τῇ ἦτο γνωστὴ... ἐνόμιζεν ὅτι κάπου τὴν εἶχεν ἀκούσῃ... Ἀλλὰ τώρα ἦτο βεβαία... τὴν ἤκουσεν εἰς τὴν Ἀλάσκαν τὴν νύκτα τῆς δολοφονίας. Ἐκεῖνοι οἱ δύο εἶχον ἀποπειραθῇ νὰ δολοφονήσουν τὸν κ. Σέργιον, χωρὶς ὅμως νὰ γνωρίζουν ὅτι ἦτο ρώσος πρόσφυγς εἰς τὴν Ἀμερικήν... Κατόπι, τὴν νύκτα ἐκείνην τῆς καταιγίδος, τοὺς εἶδε που ἐγκατέλειψαν τὴν θέσιν των καὶ ἠκολούθησαν εἰς τὸ δάσος ἓνα ἄγνωστον. Ὑπεπεύθη, τοὺς ἠκολούθησε καὶ ἤκουσε τὴν συνομιλίαν, τὴν ὁποίαν ἔκαμαν ἐκεῖ μετ' ἐπτά—ὀκτὼ ἐκ τῶν παλαιῶν των συντρόφων... Τὰ σχέδια τοῦ Ὁρτικ ἀπε-

καλύφθησαν. Ἀφ' οὗ θὰ ὠδήγει τὴν Αὐδρομὸς Οἰκίαν» διὰ τοῦ στενοῦ τοῦ Πετχόρας, ὅπου θὰ ἦτο βεβαίως ὅτι θὰ συνήντα καὶ ἄλλους κακούργους, εἶχεν ἀπόφασιν νὰ κατασφάξῃ τὸν κ. Σέργιον καὶ ὅλην τὴν οἰκογένειαν Κασκαμπέλ. Ἀλλ' ἂν οὐ ἔμαθεν ὅτι ὁ κ. Σέργιος ἦτο ὁ κόμης Ναρκίνης, ἐσκέφθη ὅτι ἦτο καλλίτερον νὰ τον ἐκδίξῃ εἰς πληρωμὴν μεγάλου ποσῶ ἐπὶ τῇ ἀπειλῇ ὅτι θὰ τον προδώσῃ εἰς τὴν ρωσικὴν ἀστυνομίαν... Ἐπερίμεναν λοιπὸν νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Πέρμον... Οὔτε ὁ Ὁρτικ οὔτε ὁ Κίρσεφ θὰ ἐφάνοντο εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν κτλ.—ὅπως τὰ γνωρίζομεν ἤδη ἐκ τῆς συνομιλίας τῶν κακούργων.

Μετὰ μεγάλης δυσκολίας ὁ Κασκαμπέλ συνεκράτει τὴν ἀγανάκτησίν του, ἐνῶ ἤκουε τὴν διηγήσιν τῆς Καγέττης. Αὐτοί, οἱ παληάνθρωποι, πού τοὺς ἔκαμε τόσα καλὰ, πού τοὺς ἐλευθέρωσε, πού τοὺς ἔθρεψε, πού τοὺς ἐγύρισεν εἰς τὴν πατρίδα των!... Ἀ, ὠραία, πολὺ ὠραία τὸν ἀντήμειβον δι' ὅλα αὐτὰ! Ἄν ἦτον τοῦλάχιστον Ἀγγλοι, ὑπομονή! Ἀλλὰ νὰ εἶνε Ρῶσοι, ὑπήκοοι τοῦ Τσάρου, καὶ νὰ φέρωνται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; Ποῶς θὰ το ἐπίστευε ποτέ; Ἀ, τοὺς κακούργους! ἂ, τοὺς ἐλεεινοὺς!

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΧΕΙΜΩΝ ΕΡΧΕΤΑΙ!

Ἀγαπητοί μου,

Ἄν εἴθε περίεργοι νὰ μάθετε ποίαν ἡμέραν καὶ ποίαν ὥραν ἀκριβῶς ἄρχεται ὁ χειμὼν, ἡμπορεῖτε νὰ νοήσετε ἐν οἴῳ ὅποτε Ἡμερολόγιον. Ἐκεῖ θὰ ἰδῇτε ὅτι ὁ χειμὼν ἐφέτος ἀρχίζει τὴν 9 Δεκεμβρίου, ὥραν 9 καὶ λεπτὰ 48 π.μ. Αὕτη δηλαδὴ εἶνε ἡ ἐπίσημος, ἡ μαθηματικὴ χρονολογία· καὶ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, τῆς ὥρας καὶ τῆς στιγμῆς δὲν ἔπρεπεν ἴσως νὰ σας ὁμιλήσω περὶ Χειμῶνος.

Ἀλλὰ τὰ πάντα γύρω μας δὲν προαγγέλουν τὸν χειμῶνα; Δὲν εἴμποροῦμεν νὰ εἰπώμεν ὅτι ἦλθεν; Ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας τοῦλάχιστον ὁ καιρὸς εἶνε χειμερινώτατος. Ἡρῆσαν οἱ ἄνεμοι, αἱ βροχαί, τὸ ψυχρὸς. Ὁ τόσον αἰθριος καὶ γελαστός οὐρανός μας εἶνε συννεφιασμένος τὰ δύο τρίτα τοῦλάχιστον τοῦ ἡμερονυκτίου καὶ κλαίει τόσο συχνά, μὲ δάκρυα βροχῆς, ὥστε νομίζει κανεὶς ὅτι συναγωνίζεται μὲ τὰ πλέον κλαψιάρικα παιδιά... Καὶ ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν τὰ ἐπανωφόρια καὶ τὰ βαρέα σκεπάσματα καὶ τὰ μάλλινα ἐσώρουχα· καὶ ἐστρώθησαν οἱ παχεῖς τάπητες, καὶ ἐκρεμάσθησαν τὰ βαρέα παραπετάσματα

καὶ ἐτοιμάζονται νὰ αναφθῶν σήμερον ἡ αὐρὸν αἱ θερμάστραι... Βεβαίως θὰ ἔλθῃ καὶ παγερώτερον ψυχρὸς, καὶ θὰ σπρίσουν ἀπὸ χιόνια τὰ γύρω βουνὰ—ἴσως δὲ καμμίαν ἡμέραν καὶ αὕτη ἡ πόλις, καὶ δὲν θὰ ἡμπορῇ κανεὶς νὰ ξεμυτίσῃ εἰς τὸ ὑπαίθριον. Ὅλ' αὐτὰ θὰ γίνων, μολοντοὶ ἡ ἀστρονόμοι προμνηστεύουν ὅτι ὁ ἐφετεινὸς χειμὼν δὲν θὰ εἶνε τόσο δριμύς. Ὅπωςδὴποτε ἡ χειμερινὴ περίοδος ἤρχισεν ἀπὸ τώρα, ἡ ζωὴ τοῦ ὑπαίθρου ἔχασε τὸ μέγα της θέλγητρον καὶ τὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα μετ' ἡμερῶν τῶν ἡμερῶν τόσο ἡγάπων νὰ μένουν ἔξω, τώρα ἀναγκάζονται νὰ μένουν εἰς τὸ σπῖτι.

Εἰς τὸ σπῖτι! Ἄν τὰ παιδιά εἶνε ἡ χερά τοῦ σπιτιοῦ, φαντάζομαι πόσον χαρούμενα θὰ εἶνε τὰ σπῖτια πού ἔχουν παιδιά, προπάντων τὰς ὥρας που μένουν τὰ παιδιά εἰς τὸ σπῖτι—ὅπως τώρα τὸν χειμῶνα, καὶ μαζεύονται πολλὰ καὶ παίζουσιν καὶ γελοῦν καὶ διασκεδάζουσιν... Ὡς θερμὴ φωλεὰ θάντηχῃ τὸ σπῖτι ἀπὸ φωνοῦλες καὶ ἀπὸ γέλια καὶ θὰ εἶνε τόσο φαιδρὸν, τόσο ζωηρόν, τόσο εὐτυχές!...

Ἀλλ' ἂν τὰ παιδιά εἶνε ἄτακτα καὶ κακὸτροπα; Ἄν κλαῖουν, ἂν παραφωλάζουσιν, ἂν παρατρέχουσιν, ἂν μαλώνουν, ἂν κάμνουν τὸ σπῖτι ἄνω κάτω;.. Φαντάζομαι τότε πόσον θὰ ὑποφέρῃ τὸ σπῖτι, τὰς ὥρας πού θὰ μένουν τὰ παιδιά—ὅπως τώρα τὸν χειμῶνα, καὶ πόσον θὰ ζαλιζόνται καὶ θὰ στενοχωροῦνται καὶ θὰ θυμούνται οἱ μεγάλοι ἀπὸ τὸ πανδαμόνιον τῶν φωνῶν καὶ τῶν ἐρίδων! Γνωρίζετε ὅτι κανεὶς εἰς τὸν κόσμον δὲν ἀγαπᾷ τὸ παιδί περισσότερο ἀπὸ τὴν μητέρα του καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερα εὐτυχία διὰ μίαν μητέρα, παρὰ νὰ ἔχῃ τὰ παιδιά της πλησίον της. Καὶ ὅμως γνωρίζω μίαν μητέρα, — ὡ, πολὺ δυστυχῇ μητέρα, — ἡ ὁποία ἔχει τόσο ἄτακτα καὶ ἀνίσχυα παιδιά, ὥστε εὐχεταὶ νὰ εἶνε πάντοτε καλὸς ὁ καιρὸς καὶ νὰ ἡμπορῇ νὰ στελλῇ ἔξω, διὰ νὰ ἔχῃ τὸ κεφάλι της ἡσυχόν. Τόσῳ κακὸ κατὰ τὰ ζιζάνια ὅταν μένουν εἰς τὸ σπῖτι τώρα τὸν χειμῶνα!

Μικροί μου φίλοι, θέλω νὰ σας καταστήσω προσεκτικούς. Τώρα πού ἔρχεται χειμὼν, τώρα πού τὰς Κυριακάς καὶ τὰς ἑορτὰς καὶ τὰ ἀπογεύματα καὶ τὰς δειλινὰς ὁ κακὸς καιρὸς θὰ σας κρατῇ εἰς τὸ σπῖτι, προσέχετε νὰ διασκεδάζετε ὅσῳ τὸ δυνατόν ἡσυχα, χωρὶς νὰ βασανίζετε τοὺς μεγαλητέρους. Εἰς τὸν δρόμον, εἰς μίαν ἐξοχὴν εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ εἶνε ζωηρότερος. Ἀλλὰ μέσα εἰς τὸ σπῖτι καὶ προπάντων ὅταν εἶνε καὶ οἱ μεγαλύτεροι καὶ θέλουν ἡσυχίαν!

Ἄν μου ὑπόσχεσθε ὅτι θὰ εἴσθε φρόνιμοι ὅσον εἴμπορεῖτε εἰς τὸ σπῖτι, θὰ σας εἰπῶ καὶ ἐγὼ κάτι τι τὸ ὁποῖον

πολὺ πιθανὸν εἶνε νὰ μὴν το ἤξεύρετε: Τώρα τὸν χειμῶνα διατί κάμνει κρυόν;

— Ὡραία ἐρώτησις! Κάμνει κρυόν διότι δὲν θερμαίνει ὁ ἥλιος ὅσον τὸ καλοκαίρι, θὰ μου ἀπαντήσετε.

— Πολὺ καλὰ· καὶ διατί δὲν θερμαίνει ὁ ἥλιος;

Εἰς αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν δὲν ἤξεύρω πλέον τί θὰ μου ἀπαντήσετε. Ἀνωδμως μοῦ ἀπαντήσετε ὅτι τώρα τὸν χειμῶνα ἡ Γῆ ἀπέχει περισσότερο ἀπὸ τὸν ἥλιον καὶ δι' αὐτὸ ὁ ἥλιος θερμαίνει ὀλιγώτερον, θὰ σας εἰπῶ ὅτι πλανᾶσθε.

Ὅχι! Ἰσα-ἴσα τώρα τὸν χειμῶνα ἡ Γῆ εὕρισκεται πλησιέστερον εἰς τὸν ἥλιον, ἐνῶ ἀπεναντίας τὸ καλοκαίρι εἶνε πλέον ἀπομακρυσμένη.

Ἀλλὰ τότε τί συμβαίνει; Διατί ὁ ἥλιος τότε μὲν καίει καὶ φλογίζει, τώρα δὲ εἶνε τόσο χλιαρὸς;

Ἰδοὺ διατί: Διότι, ὡς ἐκ τῆς θέσεως τῆς γῆς, τὸ μὲν καλοκαίρι αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου μᾶς ἔρχονται πλέον κἀθ' ἑαυτὰς, τὸν δὲ χειμῶνα πλέον πλὰγισαὶ ἐπομένως τώρα τὸν χειμῶνα χάνουν τὴν δυνάμιν των.

Διὰ νὰ πεισθῇτε δὲ περὶ τούτου, ἡμερεῖτε νὰ κάμετε ἐν μικρὸν πείραμα. Πλησιάσατε τὴν χεῖρά σας εἰς τὴν φλόγα τοῦ κηρίου. Ἄν τὴν πλησιάσετε πλὰγίως, θὰ ἰδῇτε ὅτι εἴμπορεῖτε σχεδὸν νὰ τὴν ἐγγίσετε, χωρὶς νὰ αἰσθανθῇτε θερμότητα· ἂν τὴν πλησιάσετε ὅμως ἀπ' ἐπάνω, ὅταν δηλαδὴ αἱ ἀκτίνες θὰ ἔρχωνται κἀθ' ἑαυτὰς, θὰ ἰδῇτε ὅτι αἰσθανθῇτε τὴν θερμότητα ἀπὸ πολὺ μεγάλῃ ἀπόστασιν. Αὐτὸ συμβαίνει μὲ τὸν ἥλιον καὶ μὲ τὴν Γῆν. Τὸ ἤξεύρατε;

Σὰς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ

Μίαν φορὰν ἓνας φιλάργυρος ἔπεσεν εἰς ἓνα πηγάδι.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπερνοῦσαν ἓνας εὐσπλαγχνὸς μουζίκος (ρῶσος χωρικός) καὶ σκύψας ἐφώνασε πρὸς τὸν φιλάργυρον:

— Ἐλα, δός μου τὸ χέρι σου, νὰ σε βγάλω!

Ἀλλ' ὁ φιλάργυρος δὲν ἐννοεῖ τὴν λέξιν «δός» καὶ μένει ἀκίνητος μέσα εἰς τὸ πηγάδι.

— Τότε λοιπὸν πάρε τὸ χέρι μου! εἶπεν ὁ μουζίκος.

Ὁ φιλάργυρος τὸ ἀρπάζει μὲ προθυμίαν καὶ ὁ ἀγαθὸς μουζίκος τὸν βγάζει ἀπὸ τὸ πηγάδι.

Ὁ φιλάργυρος πέρνει, ἀλλὰ δὲν δίδει ποτέ.

(Ρωσικὸν ἀνέκδοτον).

Η ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ ΔΙΑ ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ 1897

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

ΛΗΓΟΝΤΟΣ τὴν 31 προσε-
χούς Δεκεμβρίου τοῦ 18ου
ἔτους τῆς «Διαπλάσεως
τῶν Παιδῶν» παρακαλοῦ-
μεν τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ
λαμβάνωσιν αὐτὴν καὶ
κατὰ τὸ νέον ἔτος 1897
νὰ ἀνανεώσωσιν ἐγκαίρως
τὴν συνδρομὴν των. Πρὸς
τοῦτο διανεμόμεν μετὰ
τοῦ παρόντος φυλλαδίου
ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΓΓΡΑΦΗΣ
τὸ ὁποῖον, συμπληρωμέ-
νον καὶ συνοδεύομενον ὑπὸ
τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρο-

μῆς, παρακαλοῦμεν νὰ μας ἐπιστρέψωσι πρὸ τῆς 1ης
Ἰανουαρίου 1897. Διότι μόνον ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων ἡ συν-
δρομὴ θὰ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖον μας μέχρι τῆς 1ης Ἰα-
νουαρίου 1897 θὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ

τοῦ ὁποίου οἱ ὅροι θὰ δημοσιευθοῦν
εἰς προσεχὲς φύλλον.

Ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλον σπουδαιότερον λόγον πρέπει νὰ
σπεύσωσιν, ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰνανεώσωσιν τὴν συνδρομὴν των
διὰ τὸ 1897.

Παρατηρήσατε βεβαίως μὲ πόσῃν τάξιν καὶ ἀκρίβειαν
ἐκδίδονται τῶρα τὰ φυλλάδια τῆς «Διαπλάσεως τῶν
Παιδῶν.» Ἀπὸ δέκα ἡδὴ ἔτων, μεθ' ὅλας μας τὰς προσ-
παθείας, τοῦτο δὲν εἶχε κατορθωθῇ ἂν δέ το κατορθώσα-
μεν ἐπὶ τέλους ἐφέτος, τὸ ὀφείλομεν εἰς τὸ μέτρον τῆς
προπληρωμῆς. Τῷ ὄντι κατὰ τὸ 1896 οὐδένα νέον συν-
δρομητὴν ἐνεγράψαμεν ἄνευ προπληρωμῆς· οὐδεμίαν
παραγγελίαν ἐξετέλεσαμεν μὴ συνοδευομένην ὑπὸ τοῦ ἀν-
τιτίμου. Ἡ πείρα μᾶς ἐδίδαξεν ὅτι τὸ μέτρον τοῦτο εἶνε
τὸ μόνον ἐξασφαλίζον τὴν ὑλικὴν εὐημερίαν καὶ τὴν πρόσο-
δον ἐνὸς περιοδικῷ, ἀγαπωμένου ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν
του, καὶ τὸ μέτρον τοῦτο ἀπεφασίσαμεν νὰ ἐφαρμόζωμεν
ἀπαρεγκλίτως καὶ εἰς τὸ μέλλον.

Κατὰ τὸ τρέχον ἔτος, ἐπειδὴ ὑπῆρχον πολλοὶ συνδρο-
μηταὶ ὀφείλοντες παλαιότερων ἔτων συνδρομὰς, ἐπειδὴ
δηλαδὴ ὑπῆρχον πολλοὶ λογαριασμοὶ ἐκκρεμείς, δὲν ἠδου-
νήθημεν νὰ ἐφαρμόσωμεν πρὸς ὅλους τοὺς παλαιούς συν-
δρομητὰς τὸ μέτρον τῆς προπληρωμῆς, καὶ εἰς πολλοὺς
ἐκ τούτων ἠναγκάσθημεν νὰ στείλωμεν τὸ φύλλον καὶ πρὶν
λάβωμεν τὴν συνδρομὴν τοῦ 1896. Ἐφέτος ὁμως, κανο-
νισθέντων ὡς ἐπὶ τῶν λογισμῶν, τὸ μέτρον θὰ

εἶνε γενικόν· Οὐδεὶς ἀνεξαιρέτως θὰ λάβῃ τὴν «Διάπλα-
σιν» τοῦ 1897, ἄνευ προπληρωμῆς τῆς συνδρομῆς του.

Διὰ τοῦτο εἰδοποιούμεν ἀπὸ τώρα—διότι ὁ ὑπολειπό-
μενος καιρὸς εἶνε ὀλίγος, — τοὺς κ.κ. συνδρομητὰς καὶ
στελλομένους πρὸς αὐτοὺς ὡς ὑπόμνησιν Δελτίον Ἐγγρα-
φῆς. Ὅσοι ἀγαποῦν τὴν «Διάπλασιν τῶν Παιδῶν», ὅσοι
ἐπιθυμοῦν νὰ λαμβάνουν αὐτὴν καὶ κατὰ τὸ προσεχὲς
ἔτος, ἄς συμπληρώσωσιν τὸ Δελτίον καὶ ἄς μᾶς το στεί-
λουν ἐγκαίρως μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς. Αἱ
ἀνανεώσεις τῶν ἐγγραφῶν ἤρχισαν ἀπὸ τοῦδε. Πολλοὶ
ἔσπευσαν νὰ μας στείλουν τὴν συνδρομὴν των τώρα, ὅτε
τὸ ἔτος πλησιάζει νὰ λήξῃ. Τὴν αὐτὴν λοιπὸν προθυ-
μίαν περιμένομεν ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀγαπῶντας τὸ περιοδι-
κόν μας.

Ἀλλ' ἐκτὸς τῆς ἐγκαίρου, τῆς ταχείας, τῆς προθύμου
ἀνανεώσεως τῆς συνδρομῆς, ὑπάρχει καὶ ἄλλος τρόπος διὰ
τοῦ ὁποίου μᾶς βοηθοῦν εἰς τὸ ἔργον μας οἱ ἀγαπῶντες
αὐτό· Ἡ διὰ τῶν ἐνεργειῶν αὐτῶν, —τῇ συνεργασίᾳ καὶ
τῶν γονέων των καὶ τῶν συγγενῶν των — ἐγγραφῇ νέων
συνδρομητῶν, ἢ τὸ **ξεσπάθωμα**, ὅπως χαρακτηριστικῶ-
τατα τὸ ὠνόμασαν οἱ ἴδιοι. Πλῆθος νέων συνδρομη-
τῶν ἐνεγράφησαν ἐφέτος διὰ τῶν ἐνεργειῶν τῶν κα-
λῶν φίλων μας, οἱ ὁποῖοι ἠθέλησαν νὰ καταστήσουν
καὶ εἰς ἄλλους γνωστὴν καὶ ἀγαπητὴν τὴν «Διάπλασιν».
Ἐπειδὴ δὲ μία τάσις πρὸς τοιαύτην ὑποστήριξιν τοῦ
περιοδικῷ ἐξεδηλώθη γενικὴ παρὰ τοῖς μικροῖς μας φί-
λοις καὶ ἐπειδὴ ἡ αὐξήσις τῶν συνδρομητῶν γίνεται
πρὸς τὸ συμφέρον ὅλων, (μὴ λησμονῆτε ὅτι ὅσα περισ-
σότερους συνδρομητὰς ἔχει ἓν περιοδικόν, τόσο καλλιτέ-
ρον γίνεται, τόσο βελτιοῦται) διὰ τοῦτο ἀπεφασίσα-
μεν νὰ ποτανωθῶμεν καὶ ἰδιαιτέρως πρὸς ἓνα ἕκαστον ἐκ
τῶν παλαιῶν καὶ θερμότερων συνδρομητῶν μας, τῶν
καλλιτέρων μας φίλων, καὶ νὰ παρακαλέσωμεν αὐτοὺς
νὰ ἐνεργήσωσιν ὑπὲρ ἐγγραφῆς νέων συνδρομητῶν διὰ τὸ
1897. Τώρα εἶνε ἡ καταλληλοτέρα ἐποχὴ, ὅτε μετ' ὀ-
λίγον ἀρχίζει νέον ἔτος καὶ νέος τόμος τῆς «Διαπλάσεως.»
Τὸ **ξεσπάθωμα** λοιπὸν θὰ εἶνε τώρα ἀποτελεσματικώτε-
ρον. Ἐννοεῖται ὅτι πᾶσα παραγγελία πρέπει νὰ συνοδεύε-
ται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου καὶ ὅτι ὅλοι οἱ νέοι συνδρομηταὶ
θὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ **Λαχεῖον**, ἂν ἔχουν ἐγγραφῇ μέχρι
τῆς 1 Ἰανουαρίου 1897.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τούτων οἱ φίλοι μας θὰ λάβουν μετ'
ὀλίγας ἡμέρας, ταχυδρομικῶς, ἀγγελίας τῆς «Διαπλά-
σεως.» Διὰ τὰς ἐνεργείας των δέ, τὰς ὁποίας ἐλπίζομεν
καὶ περιμένομεν ἐνθουσιῶδεις, ἄς δεχθοῦν ἐκ τῶν προτέ-
ρων τὰς θερμὰς εὐχαριστίας μας.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΤΙ ΝΑ ΚΥΤΤΑΖΗ Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Τί νὰ κυττάζῃ μὲ τόσῃν προσοχῇ ὁ γαῖδαρος ποῦ βλέπετε ἐδῶ ζω-
γραφισμένον; Ἰδέτε πῶς εἶνε γουρλωμένον τὸ μάτι του καὶ τί συλ-
λογισμένον ὕψος ποῦ ἔχει τὸ μακρὸ πρόσωπόν του. Ἰδέτε καὶ τ' αὐτιά
του πῶς εἶνε τεντωμένα καὶ πῶς γέρνει τὸ ἓνα πρὸς τὰ κάτω, σὰν
νάκούῃ κάτι τι καὶ νὰ μὴ θέλῃ νὰ χάσῃ οὔτε λέξιν!

Μὰ τί νὰ κυττάζῃ καὶ τί νάκούῃ μὲ τόσῃν προσοχῇ ὁ γαῖδαρος,
ποῦ προβάλλει ἀπὸ τὸ ξύλινον διάφραγμα τοῦ ἀχουρίου;

Ἐγὼ λοιπὸν θὰ σᾶς το εἶπω, καὶ ἄς μὴ φαίνεται εἰς τὴν εἰκόνα.
Ὁ γαῖδαρος κυττάζει μίαν σκηνήν, ἡ ὁποία τοῦ κάμνει ἐντύπωσιν
καὶ τοῦ φέρει ἀναμνήσεις.

Ὁ κύρ Μῆτρος, ὁ ἀτέντης του, ξυλσκοπεῖ τὸν μικρὸν Τάσον, τὸν
υἱόν του. Καὶ σὲ κάθε ξυλιά πού του εἶδει, λέγει·

— Νὰ παληόπαιδο, ποῦ δὲν θέλεις νὰ πᾶς ἐς τὸ σχολεῖόν σου! . .

Κλαίει ὁ Τάσος, φωνάζει, τσιρίζει, στρηφογυρίζει σὰν τὸ φεῖδι,
ἀλλ' ἐπιμένει νὰ κάθεται ἐκεῖ. Ἀδίκᾳ τὸν τραβᾷ ὁ πατέρας του καὶ
τὸν δέρνει. Ὁ Τάσος δὲν
κάμνει οὔτε βῆμα· ὁ Τά-
σος δὲν θέλει νὰ ὑπάγῃ εἰς
τὸ σχολεῖον. Καὶ ὁ γαῖδα-
ρος συλλογίζεται:

— Ἄν ἦμουν εἰς τὴν
θέσιν τοῦ Τάσου θὰ ἐλε-
γα εἰς τὸν κύρ-Μῆτρον:
«Μὴ με κτυπᾶς, πατέρα
μου! Ἠμαρτον! δέν το
ξανακάνω! Θὰ πάγω εἰς
τὸ σχολεῖόν μου ἀμέσως!»
Αὐτὸ θὰ ἔκαμνα ἐγὼ διὰ
νὰ γλυτώσω τὸ ξύλον πρῶ-
τον καὶ ἔπειτα διὰ νὰ μάθω καὶ γράμματα· διότι, καθὼς ἄκουσα μίαν

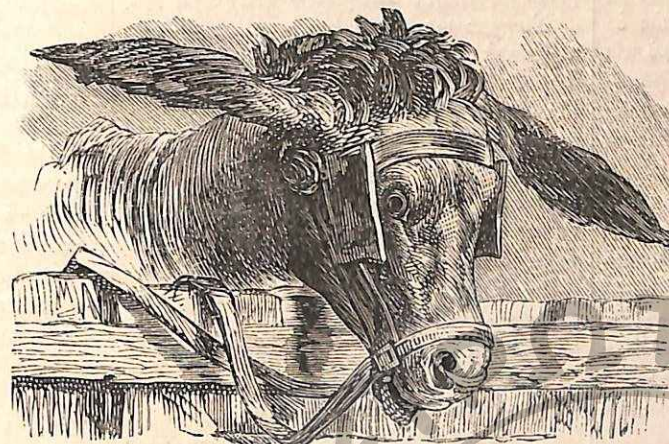
φορὰν νὰ λέγῃ ὁ ἴδιος ὁ ἀφέντης μου: «Ἄνθρωπος ἀγράμματος, ξύλον
ἀπελέκητον! Τί κρίμα νὰ μὴν ἔχω ἀνθρώπινη φωνὴ νὰ τοῦ τα εἰπῶ!

Τέλος πάντων ἂφ' οὗ ἔφαγεν ἀρκετὲς ὁ Τάσος, εἶδεν ὅτι δὲν κάμνει
τίποτε μὲ τὴν ἀντίστασιν καὶ ὅτι ὁ πατέρας του θὰ ἦτο ἱκανὸς νὰ
τον κτυπᾷ ὥς τὸ πρῶτ', καὶ θέλωντας μὴ θέλωντας, ἐξεκίνησε διὰ νὰ
τον ἀκολουθήσῃ εἰς τὸ Σχολεῖον.

Καὶ ὅταν τοὺς εἶδε νὰ πηγαίνουν, ὁ γαῖδαρος ἔχαμογέλασε (μὴ νο-
μίσετε ὅτι δὲν χαμογελοῦν καὶ οἱ γαῖδαροι!) καὶ ἐνθυμήθη τὰ δικά του.

— Τὰ ἴδια ἔκαμνα καὶ ἐγὼ — ἐσυλλογίζετο—τὴν πρώτην φορὰ ποῦ
ἠθελαν νὰ μοῦβάλουν σαμάρι καὶ χαλινό. Δέν τα ὑπέφερα μὲ κανένα
τρόπον καὶ ἐκλωτσοῦσα διὰ νὰ τα πετάξω. . . Καὶ ὅπως ἔδειρε τὸν
Τάσο, ἔτσι μ' ἔδερνε τότε καὶ μένα ὁ ἀφέντης μου. Καὶ ὅπως μὲ τὸ
ξύλο ὁ Τάσος ἐπέσθη νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Σχολεῖον, μὲ τὸ ξύλο ἐπέσθη
καὶ ἐγὼ νὰ φορέσω τὸ σαμάρι καὶ νὰ ὑπάγω εἰς τὴν δουλειάν μου.
Φαίνεται ὅτι διὰ τὰ μικρὰ γαϊδούρια καθὼς καὶ διὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ,
τὸ ξύλον εἶνε τὸ μόνον σωτήριον!

Καλὰ ἐσυλλογίζετο ὁ κύρ γαῖδαρος! Ἐκρινεν ὁμως ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν
τοῦ καὶ ἐλησμονοῦσεν, ὅτι ἂν δὲν ὑπάρχουν γαϊδούρια ποῦ χωρὶς ξύλο
εἶνε ἀδύνατον νὰ φορέσωσιν σαμάρι, ὑπάρχουν ὁμως παιδιὰ καλὰ ποῦ
χωρὶς ξύλον πηγαίνουν εἰς τὸ σχολεῖον. — Ἀλήθεια, μικροὶ μου φίλοι;

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 357)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΒ'.

ΜΕΤΑ ΠΟΛΥΝ ΧΡΟΝΟΝ

Ὅταν ἡ ἀμαξοστοιχία εἰσῆλθεν εἰς
τὸν σταθμόν, ἡ χαρὰ καὶ συγκίνησις τοῦ
Φιλίππου ἦτο τοιαύτη, ὥστε ἐπήδησε
κάτω, πρὶν ἀκόμη σταματήσῃ ἐντελῶς ἡ
μηχανή. Εὐτυχῶς δὲν ἔπαθε τίποτε.
Ἐνθυμήθη ἐντούτοις νὰ εὐχαριστήσῃ
θερμῶς τὸν ὁδηγόν καὶ τὸν θερμαστήν
διὰ τὰς περιποιήσεις των, καὶ ἀποχαι-
ρετίσας αὐτοὺς, διηυθύνθη ταχέως πρὸς
τὴν Βασιλικὴν ὁδόν.

— Πρέπει πρῶτα νὰ βροῦμε τὴν Κε-
λίαν, εἶπε φαιδρῶς πρὸς τὸν Δίλυβελ.
Θὰ χαρῇ τόσο που θὰ μας ἰδῇ!

Ἀλλὰ γνωρίζομεν ὅτι τὴν ἰδέαν αὐ-
τὴν δὲν συνεμερίζετο καθόλου ὁ Δίλυβελ
καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐφάνετο τό-
σον περιχαρὴς καὶ ἐνθουσια-
σμένος διὰ τὸ αἰσιον τέρμα τοῦ
μακροῦ καὶ κοπιώδους ἐκείνου
ταξιδίου.

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ
μητέρα θὰ με δεῖρῃ, γιὰ νὰ με
τιμωρήσῃ πού της ἔφυγα, εἶπε.
Γι' αὐτὸ ἠθέλα πρῶτα νὰ
πάγω λιγάκι ἕως τὸν λιμένα
καὶ ἀργότερα ἔρχομαι. . . ἂφ'
οὐ τὴν παρακαλέσετε σεῖς νὰ
μὴ με δεῖρῃ.

— Ὅχι, ὄχι, δὲν θὰ σε
δεῖρῃ ἡ Κελίνα! ἀπήντησεν ὁ
Φίλιππος. Ἀπεναντίας θὰ χαρῇ
πολύ πού θὰ σε ἰδῇ. Ἐλα πᾶμε
γρήγορα. Θὰ ἰδῇς ὅτι δὲν θὰ σε πει-
ράξῃ διόλου.

— Ἡ μητέρα θὰ νομίσῃ πῶς πέθανα
καὶ δέν θὰ εὐχαριστήθῃ πού θὰ ἰδῇ πῶς
εἶμαι ἀκόμη ζωντάνος, εἶπεν ὁ Δίλυβελ.

Ὁ Φίλιππος ἐγέλασε μὲ τὴν παλαιάν
του ἐκείνην φαιδρότητα.

— Μὴ φοβῆσαι, εἶπεν· ἐγὼ σου ὑ-
πόσχομαι ὅτι δέν θὰ σε δεῖρῃ· ἀπεναν-
τίας θὰ σε φιλήσῃ.

Καὶ ἔσπευδε πρὸς τὴν Βασιλικὴν ὁ-
δόν, μὲ τὴν ἄλλοτε ζωηρότητα καὶ εὐ-
θυμίαν. Δέν ἦτο πλέον ἐξηντημέ-
νος καὶ ἀσθενὴς ὁδοιπόρος· δέν ἐσυλ-
λογίζετο οὔτε τὰ κουρελιασμένα του
φορέματα, οὔτε τοὺς γυμνοὺς καὶ κα-
ταπληγμένους του πόδας, οὔτε τὰ
ἄτακτα καὶ ἀκέντηστα μαλλιά του. Μετὰ
τόσας καὶ τόσας ἡμέρας ἀπογοητεύσεων,
θλίψεων καὶ κόπων, ἦτο πάλιν ὁ Φίλιπ-
πος τῆς Ἀντωνίας, τρέχων πρὸς τὴν
Βασιλικὴν ὁδόν διὰ νὰ εὕρῃ τὴν Κελί-
ναν, ὅπως ἔκαμνα καὶ ἄλλοτε. . .

Ἐνῶ ἐπερνοῦσεν ἀπὸ τὸ Μητροπολι-
τικὸν μέγαρον, ἐσταμάτησεν ὀλίγον διὰ νὰ

ρίψη ἐν βλέμμα εἰς τὸν κῆπον. ὦ, τί ὠ-
ραῖος ποῦ ἦτο! Ναι, τὰ ἐλαϊόδενδρα ἦσαν
ἀνθισμένα· τὰ δενδρόλια τοῦ ἱάσμου ἦσαν
κατάφορτα ἀπὸ ἄνθη λευκά καὶ εὐώδη.
αἱ βιολετταὶ ἐκίσχον τὰς πρασιάς με-
τὸ ζωηρὸν κόκκινον χρῶμά των. Στη-
ρίξας τὸ ἰσχυρὸν του προσώπακι ἐπὶ τῶν
σιδηρῶν κιγκλίδων τῆς θύρας, ὁ Φίλιπ-
πος ὠσφράνθη μ' εὐδαιμονίαν τὰς γυν-
στάς του καὶ προσφιλεῖς ἐκείνας εὐω-
δίας.

— Τί εὐτυχία νὰ εὐρίσκειται κανεὶς
εἰς τὴν πατρίδα του! ἔλεγε. Τί θὰ πῇ
ἄρα γε ἡ Κελίνα πού θὰ μας ἰδῇ ἔτσι
ἐξαφνα;

Τόσον βέβαιος ἦτο ὁ Φίλιππος ὅτι θὰ
εὐρίσκει τὴν γηραιὰν μαύρην εἰς τὴν συν-
ειθισμένην τῆς θέσιν, ὥστε οὐδέποτε τοῦ
ἐπέρασαν ἡ ἰδέα ὅτι ἡμποροῦσε καὶ νὰ
μὴ τὴν εὕρῃ. Διὰ τοῦτο ὅταν ἔφθασεν
εἰς τὸν πυλῶνα τοῦ μεγάρου τῆς πα-
λαιᾶς Τραπεζῆς, ὅπου συνήθως ἔστηνε
τὸ ὑπαίθριον μαγαζεῖόν τῆς ἡ Κελίνα,
καὶ δὲν εἶδεν οὔτε ἕντος τῆς παλαιᾶς
του φίλης, δὲν ἐπίστευσεν εἰς τοὺς ὀ-
φθαλμούς του καὶ ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ εἰς
ἐκεῖνο τὸ μέρος, γυρίζων ἐδῶ κ' ἐκεῖ,
ὥς ἂν ἐπερίμενε νὰ τὴν ἴδῃ ἐπιστρέ-
φουσαν κατόπιν μικρᾶς ἀπουσίας. Μόνον
με πολλοὺς συλλογισμοὺς ἀνενώρισε τὴν
σκληρὰν ἀλήθειαν. Ἡ θέσις, ὅπου ἐπὶ
τοσοῦτον καιρὸν ἔβλεπε τὴν ἀγαθὴν μαύ-
ρην, ἦτο κενή — καὶ τίς οἶδε πρὸ πόσου
καιροῦ! Ἡ θέα τοῦ ἐρήμου ἐκείνου πε-
ριστυλίου τοῦ ἐσπάρξε τὴν καρδίαν.

— Ποῦ εἶνε ἡ μητέρα; εἶπεν ὁ Αἰλύ-
βελ με ὀφθαλμούς ἀκόμη περισσώτερον
γουργυμένους ἀπὸ τὴν ἐπληξιν. Πῶς
γίνεται νὰ μὴν εἶνε ἐδῶ;

Καὶ ἐξέβαλε στεναγμὸν ἀνακουφί-
σεως. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐγλύτωνε
— πρὸς τὸ παρὸν τουλάχιστον, — τὸ ξυ-
λοφόρτωμα...

Ὁ Φίλιππος δὲν ἀπεκρίθη. Δὲν εὐ-
ρίσκε λόγους διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν λύπην
του καὶ τὴν ἀπογοήτευσίν του. Σπογ-
γίστας τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα ἔβρεχον τὰς
παιδείας του, εἰσῆλθεν εἰς ἕνα μαγαζεῖον
ἐκεῖ πλησίον, διὰ νὰ ἐρωτήσῃ τί ἀπέ-
γεινεν ἡ Κελίνα. Ἄλλοτε ὅλοι ἐκεῖ
γύρω ἐγνώριζαν τὴν γηραιὰν μαύρην·
ἀλλὰ τὸ μαγαζεῖον εἰς τὸ ὁποῖον εἰσῆλ-
θον τὰ παιδία εἶχε νέον ἐνοικιαστήν, ὁ
ὁποῖος οὐδέποτε εἶδε μαύρην πωλήτριαν
παρὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ μεγάρου. Ὁ Φί-
λιππος ἀπηύθυνε τὴν ἰδίαν ἐρώτησιν καὶ
πρὸς ἄλλους. «Ἄ, ναί, ἡ μαύρη τῇ
εἶπον· εἶνε περισσώτερον ἀπὸ ἕνα χρό-
νος ποῦ ἔχει νὰ φανῇ ἐδῶ καὶ κανεὶς
δὲν ἠξεύρει τί ἀπέγεινεν.» — Αὐτὸ μόνον
ἡμπούρεσε νὰ μάθῃ.

— Βέβαια θὰ πέθανεν! εἶπε κλαυθ-
μῶς ὁ Αἰλύβελ, μὴ δυνάμενος νὰ
ἐξηγήσῃ ἄλλως τὴν ἀπουσίαν τῆς μη-
τρός του.

— ὦ, μὴ λές τέτοια λόγια! ἀνέ-
κραξεν ὁ Φίλιππος κλαίων. Ὅχι δὲν
ἀπέθανε! Θὰ ἔφυγε μόνον καὶ θὰ τὴν
ξαναβροῦμε!

Τότε ἐσυλλογίσθη τί ἔπρεπε νὰ κά-
μῃ εἰς τὴν σκληρὰν καὶ ἀπροσδόκητον
αὐτὴν περίστασιν.

Μετά τινος στιγμῆς σιωπῆς, ὡς ἂν
ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὰ στήθη του ἡ
ἐλπίς, εἶπε σχεδὸν φαιδρῶς πρὸς τὸν
Αἰλύβελ:

— Πρῶτα νὰ πᾶς νὰ ἰδῇς μήπως ἡ
μητέρα σου εἶνε εἰς τὸ σπίτι· ἂν δὲν
εἶνε ἐκεῖ ρώτησε καὶ πῆγαινε νὰ τὴν εὕ-
ρῃς. Ἐν τῇ μεταξὺ ἐγὼ θὰ ὑπάγω εἰς
τὴν Παναγίαν νὰ ἰδῶ ἂν ἐγύρισεν ὁ πᾶ-
τερ-Ἰωσήφ. Θὰ σε περιμένω ἀπέξω, εἰς
τὰ σκαλιά. Ἐλκ, κάμε γρήγορα καὶ
προσπάθησε νὰ εὕρῃς τὴν Κελίαν.

Ὁ Αἰλύβελ ἀνεχώρησε τρέχων, διὰ
νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν τοῦ Φίλιπ-
που. Μεθ' ἔλην του τὴν νωθρότητα καὶ
τὴν ἀμεριμνησίαν, εἶχε κάποιαν περιέρ-
γειαν νὰ μάθῃ τί ἀπέγεινεν ἡ μητέρα του.

Συγχρόνως ἐξεκίνησε καὶ ὁ Φίλιπ-
πος, κατηφής, με βῆμα κλονούμενον καὶ
ἀργόν, διευθυνόμενος πρὸς τὸν ναὸν τῆς
Παναγίας. Τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ποῦ
ἔφθασεν ἐκεῖ, ἐξήρχετο ἀπὸ τὴν ἐκκλη-
σίαν γηραιὸς ἱερεὺς με γλυκεῖαν καὶ
συμπαθεῖ φυσιογνωμίαν. Τοῦτον ἠρώ-
τησεν ὁ Φίλιππος ἂν ἐπέστρεψεν ὁ πᾶ-
τερ-Ἰωσήφ.

— Ὁ πᾶτερ-Ἰωσήφ; ὄχι, δὲν ἐπέ-
στρεψεν ἀκόμη. Τὸν περιμένωμεν σή-
μερ' αὐριο.

Καὶ ρίψας βλέμμα οἴκτου εἰς τὰ ρά-
κη τοῦ παιδίου, ἀπειμακρύνθη.

— Σήμερ' αὐριο... τὸν περιμένουν
σήμερ' αὐριο, εἶπε καὶ αὐτὸν ὁ Φί-
λιππος με πρόσωπον χαρούμενον. Μπο-
ρεῖ λοιπὸν νὰ ἔλθῃ καὶ σήμερ. Θὰ κα-
θήσω ἐδῶ εἰς τὰ σκαλιά νὰ περιμένω
τὸν Αἰλύβελ. Ποιὸς ξέρεῖ! ἐν τῇ με-
ταξὺ ἡμπορεῖ νὰ φανῇ καὶ ὁ πᾶτερ-
Ἰωσήφ.

Ἄλλ', ὁ πᾶτερ-Ἰωσήφ δὲν ἐφάνη.
Μόνον ὁ Αἰλύβελ ἦλθε μετ' ὀλίγον,
ἀσθμαίνων ἀπὸ τὸ τρέξιμον.

— Δὲν ἀπέθανε! ἐφώνασε· ἀλλὰ
οὔτε εἶνε καὶ ἐστὶ σπίτι. Μία γει-
τόνισσα μοῦ εἶπε πως ἔφυγεν ἀπ' ἐκεῖ
ἐδῶ κ' ἕνα χρόνον, μὰ κι' αὐτὴ δὲν ἠ-
ξεύρει ποῦ ἐπῆγε. Στοχαζέται μόνον
πως θὰ πῆγε ἐστὶν ἐξοχή. Ἡ γειτόνισ-
σα μοῦ ἔδωσε ψωμί καὶ ἕνα κομμάτι ὀρ-
νιθα. Νά, σὰς ἔφερα τὸ μισό. Φάτέ το·
ἐγὼ θὰ τρέξω νὰ βρῶ τὴν μητέρα, γιατί
μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν θὰ ἐπῆγε τόσο μα-
κριά.

Καὶ παραδῶσας τὸν ἄρτον καὶ τὸ προσ-
φάγιον εἰς τὸν Φίλιππον, ἔφυγε με ὄλην
τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν του.

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἐσπέραν, ὅταν ὁ
γηραιὸς ἐπιστάτης τοῦ μητροπολιτικοῦ

μεγάρου μετέβη νὰ κλείσῃ τὰς θύρας
τοῦ κήπου, εὗρεν ἕνα πτωχὸν παιδίον, ἐ-
ξηπλωμένον ἐπὶ τῆς χλόης. Ἐκοιμάτο
βαθῶς, με τὰς χεῖρας ἐπάνω εἰς ἕνα μι-
κρὸν δέμα, τυλιγμένον εἰς ἕνα μανδύλιον.

— Πτωχὸ παιδί τὸ καϊμένο, ἐψιθύρι-
σεν ὁ καλὸς ἄνθρωπος. Ἄς μὴ του
χαλάσω τὴν ἡσυχία. Κανένα δὲν βλά-
πτει ἐδῶ. Ἄς το ἀφήσω νὰ κοιμηθῇ.

Οὕτως ὁ Φίλιππος διῆλθε τὴν νύκτα
ὄνειρευόμενος εἰς τὸν κῆπον τῆς Μη-
τροπόλεως, ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ Ναοῦ τῆς
Παναγίας.

Τὴν αὐγὴν ἐσηκώθη καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ
τὸν κῆπον, ἀσθενὴς μὲν τὸ σῶμα, ἀλλὰ
με θάρρος εἰς τὴν καρδίαν. Εἶχεν ἀπο-
φασιν νὰ μεταβῇ πρὸς ἀναζήτησιν τῆς
Δέας. Ἐγνώριζεν ὅτι ἐκατοικοῦσεν εἰς
τὴν ὁδὸν Βιλερέ, ἀλλ' οὐδέποτε εἶχεν
ὑπάγῃ ἐκεῖ καὶ δὲν ἠξεύρεν ἀκριβῶς
τὸν δρόμον· ὅμως ἠδύνατο νὰ τον εὕρῃ,
ἐρωτῶν ἀπὸ θύρας εἰς θύραν.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΡΚΤΟΣ, ΛΑΩΝΗΣ ΚΑΙ ΜΕΛΙΣΣΑ

Μία ἄρκτος καὶ μία ἀλώπηξ συνεδε-
θησαν διὰ φιλίας καὶ ἐπεριπατοῦσαν μα-
ζί εἰς τὰ δάση, εἰς τοὺς δρυμοὺς καὶ εἰς
τὰς φάραγγας τῶν ὀρέων.

Χονδρὴ καὶ βαρεῖα ἡ ἄρκτος ἐβάδιζε
με κόπον. Ἰσχυρὴ καὶ εὐκίνητος ἡ ἀλώ-
πηξ, ἐσκίρτα εἰς τὸ πλευρόν της.

Μίαν ἡμέραν, κατόπιν μακρᾶς πο-
ρείας, ἔφθασαν εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς
βουνοῦ ὑψηλοῦ καὶ ἐκεῖ ἐκάθισαν νάνα-
παυθοῦν.

Ἐνθ' ἀνεπαύοντο, ἀσφαλεῖς καὶ ἡσυ-
χοὶ εἰς τὴν ἐρημίαν ἐκείνην, ἤκουσαν αἰ-
φνης ἑλαφρὸν βόμβον εἰς τὸν ἀέρα, ὁ
ὁποῖος τὰς ἔκαμε νὰ ὀρθώσουν τὰ ὦτα
καὶ νὰ στρέψουν τὸ ρύγχος.

Ἦτο μία μέλισσα, ζητοῦσα ἄνθη διὰ
νὰ βυζάξῃ τὸν χυμὸν του καὶ νὰ κάμῃ
τὸ μέλι της.

Ἰδοῦσα τὰς δύο φίλας ἡ μέλισσα, ἐ-
κάθησε πλησίον των εἰς τὸν κλῶνον ἑνὸς
θάμνου καὶ εἶπε με πολλὴν εὐγένειαν:
«Καλὴ μέρα σας, κυρίαι μου!»

Ἡ ἄρκτος ἀπήντησε διὰ γρυλλισμοῦ·
ἡ ἀλώπηξ ἐχαίρεισε δι' ὕλακῃς, — ὅπως
ἐσυνεθίζεν.

Ἡ μέλισσα ἤρχισε τὴν συνομιλίαν.
Διηγέτο πόσον ἦτο εὐχαριστημένη εἰς
τὰ βουνὰ ἐκεῖνα, τὰ κατάφυτα ἀπὸ ἄρω-
ματώδη θύμον καὶ κατάσπαρτα ἀπὸ ἄνθη
σπάνια καὶ ὠραῖα, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα
ἀκριβῶς ἐχρηιάζετο ἡ μέλισσα διὰ τὸ
μέλι της, — τὸ φημισμένον διὰ τὴν διαύ-
ρειαν καὶ τὸ ἄρωμά του εἰς ὄλην τὴν
περιοχὴν.

Ἡ ἄρκτος σιωπηλή, ἔβλεπε τὰς γύ-
ρω ἐκτάσεις.

Ἡ ἀλώπηξ, πλέον κοινωνική, ἔλεγε
με μίαν ὀξείαν φωνὴν ὅτι ἡγάπα πολὺ
τὰ ταξίδια καὶ ὅτι δὲν ἐκουράζετο ὅσῳ
καὶ ἂν ἐπεριπατοῦσε.

«Ἐκάθισα, εἶπε, μόνον γι' ἀγάπη
τῆς φίλης μου, ποῦ ἀγγομαχοῦσε σὰν
τὸ βῶδι, ὅσῳ ἀνέβαινε τὸ βουνό.»

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ ἄρκτος ἔρριψε
βλέμμα ἄγριον ἐπὶ τῆς ἀλώπεκος, ἡ ὁ-
ποία, φοβηθεῖσα, διέκοψε τὴν φλυαρίαν.

Τότε ἔλαβε τὸν λόγον ἡ ἄρκτος.

«Ἀπορῶ, κυρία ἀλεπού, εἶπε, πῶς
καταδέχομαι ἀκόμη νὰ σε ἔχω φίλην,
ἀφ' οὗ εἶσαι τόσο προστυχὴ μετὰ τὸ κό-
κινόν σου μαλλὶ καὶ μετὰ τὴν σουδερὴ σου
μύτη. Καὶ σύ, κυρία μέλισσα, προσέ-
θεσε, στραφεῖσα πρὸς αὐτήν, σὲ βεβαιῶ
ὅτι δὲν εἶσαι διόλου ὠραία, καθὼς εἶνε
ἔτσι σφιγμένη ἡ μέση σου καὶ σοῦ κόβει
τὸ σῶμα εἰς δύο. Ἐπειτα πετᾶς σὰν
τρελλὴ ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ κάμνεις ἕνα θόρυ-
βο ἄνυπόφορο. Δὲν μάφινετε ἡσυχίαν, λέω
ἐγώ; Ἡ ξεχνάτε πῶς νὰ φυσιῶ μο-
νάχα ἐπάνω σας, σὰς τελειώνω καὶ τὰς
δύο.»

Ἡ ἀλώπηξ, ἡ ὁποία ἐφοβεῖτο τὴν
δύναμιν τῆς ἄρκτου, δὲν εἶπε τίποτε. Ἡ
μέλισσα ὅμως, πολὺ θυμωμένη πού της
ἐκατηγοροῦσαν τὴν λεπτὴν της ὀσφύν
καὶ τὸν μουσικὸν της βόμβον, ἐσηκώθη
καὶ ἀπήντησε:

«Δὲν ἠξεύρεις τί λές, κυρία ἀρκου-
δα! Γίνεται ἐστὸν κόσμο ἀσχημότερο ζῷο
ἀπὸ σένα. Νὰ χαθῇς, χοντρέλα! βαρέ-
λα! Νά, νά, ἰδέε! ἀκόμη λαχανιάζει
καὶ εἶνε ἰδρωμένη ἀπὸ ἕνα μικρὸ περί-
πατο, ἐνθ' ἐγὼ ἡμπορῶ νὰ γυρίσω ὅλη
τὴν ἡμέρα ἐστὸν ἀέρα καὶ νὰ μὴν ξεκου-
ράζωμαι παρὰ ἐπάνω ἐστὰ ἄνθη που βυ-
ζαίνω. Ἄ, κυρία ἀρκουδα, πρέπει νὰ τι-
μωρηθῇς, γι' αὐτὰ που εἶπες!»

Ἀμέσως τότε ἡ μέλισσα ἔκαμεν ἕνα
βόμβον πολὺ δυνατώτερον. Εἰς τὴν
πρόσκλησιν ταύτην προσέτρεξαν εὐθὺς
καὶ ἄλλαι μέλισσαι πολλαί, ταχέως δὲ
ὡς ἡ ἀστραπὴ εἰσώρμησαν εἰς τὰ ὦτα
καὶ εἰς τοὺς ῥῶθονας τῆς ἄρκτου καὶ
ἤρχισαν νὰ τὴν κεντρώνουν ἀμειλίχτως.
Ἐκείνη ἐκυλίστο κατὰ γῆς καὶ ἐξέβαλλε
σπαρρακτικούς μυκηθμούς, ζητοῦσα ἔλεος.
«Ὅταν ἡ ἀλώπηξ τὴν εἶδεν εἰς αὐτὴν
τὴν κατάστασιν, ἔπαυσε πλέον νὰ τὴν
φοβῆται, καὶ ἤρχισε νὰ γελά ἀναφανδόν,
νὰ γελά πολὺ, κρατοῦσα με τοὺς πόδας
τὰ πλευρά της. Καὶ ἀφ' οὗ παρήλθεν ὁ
παροξυσμὸς αὐτὸς τῆς ἰλαρότητος, ἀνέ-
κραξε:

— Δὲν ἐντρέπεσαι ἐσύ, τέτοιο με-
γάλο καὶ φοβερό θηρίο, νὰ ζητῇς χάριν
ἀπὸ ζωῦφια σὰν τὲς μέλισσες;

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ, ὅταν
πολλαὶ μέλισσαι ὤρμησαν ἐπάνω εἰς τὸν
ρύγχος της καὶ τὴν ἐκέντησαν τόσο δυ-
νατὰ, ὥστε ἐτράπη εἰς φυγὴν οὐρλιά-
ζουσα, καὶ τρελλὴ ἀπὸ τὸν πόνον ἐρρίφθη

εἰς ἕνα βράχθρον καὶ ἐφονεύθη οἰκτρῶς.
Ἡ ἄρκτος ἐξ ἄλλου, τρομερὰ πρη-
σμένη καὶ σχεδὸν τυφλή, σύρεται πρὸς
τὸ δάσος διὰ νὰ εὕρῃ καταφύγιον, ἐνθ'
αἱ μέλισσαι πετοῦν με βόμβον νίκης καὶ
ὀριάμβου.

Ἡ ἱστορία αὕτη μᾶς διδάσκει ὅτι
ποτὲ δὲν πρέπει κανεὶς νὰ περιφρονη-
καὶ νὰ περιπαίξῃ τοὺς μικροτέρους, διότι
εἴμπορεῖ νὰ το μετανοήσῃ.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΑΣΤΟΧΑΣΙΑ ΤΗΣ ΜΑΡΟΥΣΣΑΣ

Μιά κακὴ νοικοκυρά,
Μαρουσσὴ ἡ ὀκνηρά,
Φίλευε ἐς τὴν κάμαρά της
Μίαν καλὴ συντροφίσσάν της,
Τὴν Πλουσὺν τὴν ἑταίρυσάν της.
Γιὰ τὴν κρίσι τὴ σωστή.
Ἡ καλὴς μας φιληνάδες
Λέγανε γιὰ τοὺς μπελάδες,
Πούχε κάθε σπιτικό,
Ὅταν ἐξαφνα κακὸ
Ζωῦφάκι διχαμένο
Πέταξε καμαρωμένο.
Τότε φώναξ' ἡ Πλουσὺν:
«Σκόρος εἶνε, Μαρουσσά!
Πιάσ' τον γιατί θὰ τρυπήσῃ.
Ὅ, τι ρούχο θ' ἀπαντήσῃ.
— Μπᾶ! τί λόγος! μοναχὸ
Τί θὰ κάμῃ τὸ φτωχό!

— Τὸ κακὸ δὲν μεγαλώνει
Εὐκόλα δὲν ξεριζώνει,
Ἀκριβὴ μου Μαρουσσά,
Τῆς ἀπῆντησ' ἡ Πλουσὺν.
Κ' εἶχε δίκιο· ἐς ἕνα χρόνον
Εἶδ' ἡ φίλη μας με πόνον,
Πῶς ὁ σκόρος, σὰν φωτιά,
Τόσῃν ἔφερε ζημιὰ,
Π' ὅλα τὰ φορέματά της
Μοιάσανε τὰ κοσικινὰ της.

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

ΤΟΜΟΙ "ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 16 (οἱ ἐξῆς: 4, 5, 6, 7, 9, 11, 15,
16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24)

πρὸς δραχ. 1 ἑκάστος διὰ τοῦ ἐν
Ἀθῆναις, πρὸς δραχ. 1, 10 διὰ τὰς
Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυ-
σοῦν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 6 (οἱ ἐξῆς: 1, 3, 8, 12, 13, 14)
πρὸς φρ. 2, 50 ἑκάστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντλή-
σῃ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 2 (1891 καὶ 1895) ἑκάστος φρ. 7

ΟΥΔΕΜΙΑ παραγγελία πρὸς ἀποστολὴν παλαι-
ῶν φύλλον τῆς «Διαπλάσεως» θὰ ἐκτελῇται,
ἂν δὲν συνοδεύεται μετὰ τὸ ἀντίτιμον. Ἐκα-
στον φύλλον τῆς Α' περιόδου (1879-1893) τι-
μάται λεπτὰ 25, τῆς δὲ Β' περιόδου (1894-
1896) λεπτὰ 15.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Ναυσικὰ εἶνε ἐπὶ τὸ κρεβάτι αἰ-
τῆς. Ἐξαφνα ἀκούεται μέσα ἡ θρηνητικὴ φωνὴ τῆς:
— Μαμμά! Μαμμά!
— Τί εἶνε, παιδί μου;
— Ἐσθυσέ τὸ καντήλι καὶ δὲν βλέπω τὰ
κοιμηθῶ!

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Χαλασμοῦ Κόσμου

Ο ΓΕΩΡΓΑΚΗΣ. — Γιὰ νὰ σου πῶ! τί με
κυττάς ἀσκαρδαμυκτεῖ;
Ο ΤΟΤΟΣ. — Ἀσκαρδαμυκτὴς εἶσαι καὶ
φαίνεται!

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀνοικτοκάβου

Κυρία ἡλικιωμένη ἔλεγε πρὸς κοράσιον, τὸ
ὁποῖον ἔκλαιε:
— Νὰ μὴν κλαῖς, γιατί ὅταν μεγαλώσῃς, θὰ
γίνῃς ἀσχημὴ.
Καὶ τὸ κοράσιον:
— Φαίνεται ὅτι σεῖς θὰ ἐκλαίγατε πολὺ, ὅταν
ἦσθε μικρά.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀπείρου Νύχτος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Τώρα λαμβάνω ὀλιγοτέρας ἐπιστολάς. Οἱ μι-
κροὶ μου φίλοι δὲν εὐκαιροῦν νὰ μου γράφουν
τόσον συχνά, ὅπως τὸ καλοκαίρι. Τώρα πηγαί-
νουν εἰς τὸ σχολεῖον, ἔχουν τὰ μαθήματά των,
διαβάζουν τὰ βιβλία τοῦ σχολείου, γράφουν τὰς
ἐξηγήσεις καὶ τὰ ρημάτια των. Δι' αὐτὸ δὲν
ἐξήγησιν καὶ τὰς ἀπορίας δι' ἄλληλογραφίαν. Δὲν
εὐρίσκουν πολὺν καιρὸν δι' αὐτὸ, συλλογιζομένη ὅτι
ἡ ἀγάπη των διατηρεῖται ἀκαμάτα καὶ ὅτι θὰ μου
γράφουν πάλιν μόλις εὕρουν καιρὸν, — τὰς ἐφορτάς
παραδείγματος χάριν. Ἐν τούτοις δὲν κρύπτω
ὅτι μ' εὐχαριστοῦν πάρα πολὺ αἱ δι' αἰγὰς ἐπιστο-
λαὶ ποῦ λαμβάνω τώρα, ἐπειδὴ προέρχονται ἀπὸ
φίλους μου, οἱ ὁποῖοι μ' ἀγαποῦν τόσο πολὺ,
ὥστε κατορθώνουν πάντοτε νὰ οἰκονομῶν ὀλί-
γον καιρὸν ἀπὸ τὰς ἀσχολίας των καὶ νὰ μου
γράφουν.

Ὅχι, φίλτατὴ Σαφῶ Κακακοπούλου, δὲν
εὐρίσκω ὅτι εἶσαι ἀρκετὰ μεγάλη ὥστε νὰ μὴ
δύνασαι νὰ λάβῃς ψευδώνυμον καὶ μέρος εἰς τοὺς
ἐφετεινοὺς μου ὠραίους καὶ πρωτοτύπους δια-
γωνισμούς. Εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς
τοὺς Διαγωνισμούς μου λαμβάνουν μέρος πολλὰ
κοράσια τῆς ἡλικίας σου. Ἀφ' οὗ λοιπὸν σ' εὐ-
χαριστεῖ ἕνα πρᾶγμα, κατὰ τὴν ἐμπειρίαν ἡ
ἡλικία νὰ το κάμῃς: — Σ' εὐχαριστῶ διὰ τοὺς
τόσους θερμούς ἐπαινοὺς.

Με πολλὴν μου χαρὰν ἀνέγνωσα, Κάτασπερ
Ἀράπη, τὴν πρώτην σου ἐπιστολήν, ἡ ὁποία
δὲν πιστεύω νὰ εἶνε καὶ ἡ τελευταία. Νὰ εἶσαι
ἡσυχος· δὲν θὰ εἶπω ποῖος εἶσαι εἰς κανένα, οὔτε
εἰς τοὺς «οἰκίους» μου.

Ὅ

